

KONVENCIJA BROJ 132

O PLAĆENOM ODMORU (REVIDIRANA), 1970. god.

Generalna konferencija Međunarodne organizacije rada, koju je u Ženevi sazvao Administrativni savjet Međunarodnog ureda rada i koja se sastala 03. juna 1970. god. na svom pedeset četvrtom zasjedanju, budući da je odlučila da usvoji izvjesne prijedloge koji se odnose na plaćeni odmor, pitanje koje predstavlja četvrtu tačku dnevnog reda zasjedanja, i budući da je odlučila da ti prijedlozi dobiju formu Međunarodne konvencije, usvaja dana 24. juna 1970. god. sljedeću konvenciju, koja će biti nazvana Konvencija o plaćenom odmoru (Revidirana), 1970. god.:

Član 1.

Odredbe ove konvencije, ukoliko nije drugačije određeno, se mogu primijenjivati putem kolektivnih ugovora, arbitražnih i sudskih odluka, propisanog zakonskog aparata za određivanje plate i na bilo koji način u skladu s nacionalnim zakonodavstvom i praksom koji je prikladan.

Član 2.

1. Ova konvencija se primjenjuje na sva zaposlena lica sem mornara.
2. Javni organi vlasti ili odgovarajući državni aparat mogu, kad god je to potrebno, poslije konsultacija sa zainteresiranim organizacijama poslodavaca i radnika, ako postoje, da iz primjene ove konvencije izuzmu određene kategorije zaposlenih lica u čijem zaposlenju postoje problemi suštinske prirode u vezi s primjenjivanjem odredaba ili zakonodavstva ili ustavnih pitanja.
3. Svaka država članica koja ratifikuje ovu konvenciju mora naznačiti u svom prvom izvještaju o primjeni Konvencije koji se podnosi po članu 22. Ustava Međunarodne organizacije rada bilo koju kategoriju lica koju isključuje iz primjene ove konvencije na temelju paragrafa 2. ovog člana, navodeći razloge za to izuzimanje, te mora u naknadnim izvještajima navesti stav svog zakonodavstva i prakse u vezi sa izuzetim kategorijama, i u kojem se obimu primjenjivala Konvencija ili se predlaže njena primjena u tom pogledu.

Član 3.

1. Svako lice na koje se primjenjuje ova konvencija treba imati pravo na plaćeni godišnji odmor u predviđenom minimalnom trajanju.
2. Svaka država članica koja ratifikuje ovu konvenciju mora, u izjavi koju prilaže uz njenu ratifikaciju, navesti dužinu trajanja odmora.
3. U svakom slučaju, odmor ne smije biti kraći od tri sedmice godišnje.
4. Svaka država članica može, jednom naknadnom izjavom, obavijestiti generalnog direktora Međunarodnog ureda rada, da je odredila duži godišnji odmor od onog koji je bio određen u vrijeme ratifikacije Konvencije.

Član 4.

1. Svako lice koje je u toku jedne godine radilo kraći period od onog koji je propisan u prethodnom članu treba u pogledu te godine imati pravo na godišnji odmor koji će mu biti plaćen proporcionalno dužini rada tokom te godine.

2. Izraz "godina" u paragrafu 1. ovog člana znači kalendarsku godinu ili bilo koji drugi vremenski period iste dužine koji je odredilo nadležno tijelo ili odgovarajući državni aparat zainteresirane države članice.

Član 5.

1. Može biti propisan period efektivne službe na osnovu kojeg lice ima pravo na plaćeni godišnji odmor.

2. Nadležno tijelo ili odgovarajući državni aparat zainteresirane države određuje dužinu propisanog perioda koji ne smije biti kraći od šest mjeseci.

3. Način na koji će se izračunati period efektivnog rada u svrhu prava na godišnji odmor određuje nadležno tijelo ili državni aparat svake države.

4. Pod uslovima koje propisuje nadležno tijelo ili odgovarajući aparat svake države, opravdano odsustvovanje s posla zbog bolesti, povrede ili materinstva računa se kao period efektivne službe.

Član 6.

1. Državni i vjerski praznici, bez obzira da li su u toku godišnjeg odmora, neće se računati kao dio minimalnog plaćenog godišnjeg odmora propisanog u članu 3., paragraph 3. ove konvencije.

2. Pod uslovima koje propisuje nadležno tijelo ili odgovarajući aparat svake države, periodi nesposobnosti za rad zbog bolesti ili povrede ne mogu se računati kao dio minimalnog plaćenog godišnjeg odmora propisanog u članu 3., paragraph 3. ove konvencije.

Član 7.

1. Svako lice koje koristi odmor na način predočen u ovoj konvenciji treba za puni period tog odmora, dobiti najmanje svoju normalnu ili prosječnu platu (uključujući i gotovinu u iznosu koji je ekvivalentan bilo kom dijelu te plate koji se plaća u naturi i koji nije trajna isplata koja se ne prekida bez obzira da li je ili ne zainteresirano lice na odmoru), koja se obračunava na način koji propiše nadležno tijelo ili odgovarajući aparat svake države.

2. Suma propisana u skladu sa paragrafom 1. ovog člana mora se unaprijed isplatiti zainteresiranom licu za odmor, ukoliko nije drugačije predviđeno u važećem ugovoru između tog lica i poslodavca.

Član 8.

1. Nadležno tijelo ili odgovarajući aparat svake države može propisati parcijalno korištenje godišnjeg odmora.

2. Ukoliko nije drugačije predviđeno u važećem ugovoru između poslodavca i zainteresiranog uposlenika, i pod uslovom da je tom licu propisan period efektivne službe kako bi imao pravo na odmor, jedan dio godišnjeg odmora će trajati najmanje dvije sedmice.

Član 9.

1. Dio plaćenog godišnjeg odmora spomenut u članu 8. paragraf 2. ove konvencije mora se odobriti i koristiti najkasnije nakon jedne godine, a ostatak plaćenog godišnjeg odmora najkasnije osamnaest mjeseci, od navršene godine efektivnog rada na osnovu koje je odobreno korištenje godišnjeg odmora.

2. Svaki dio godišnjeg odmora koji je kraći od naznačenog minimalnog trajanja može biti odgođen, uz pristanak zainteresiranog zaposlenog lica, i poslije perioda propisanog u paragrafu 1. ovog člana, do početka drugog određenog vremenskog perioda.

3. Minimalno trajanje i vremenski period, koji su pomenuti u paragrafu 2. ovog člana, određuje nadležno tijelo nakon konsultacija sa zainteresiranim organizacijama poslodavaca i radnika, ili se određuju kolektivnim ugovorima, ili na neki drugi način dosljedan nacionalnoj praksi, kako bi bili primjenljivi u nacionalnim uslovima.

Član 10.

1. Vrijeme korištenja godišnjeg odmora, ukoliko to nije određeno propisom, kolektivnim ugovorom, arbitražnom odlukom ili drugim mjerama u skladu s nacionalnom praksom, određuje poslodavac nakon konsultacija sa zainteresiranim uposlenikom ili njegovim predstavnikom.

2. Pri određivanju vremena korištenja godišnjeg odmora, trebaju se uzeti u obzir i radni uslovi, kao i mogućnosti zaposlenog licu za odmor i relaksaciju.

Član 11.

Zaposleno lice koje je odradilo minimalni period efektivne službe koji može biti uslovljen pod članom 5., paragraf 1. ove konvencije, treba, poslije prekida radnog odnosa, dobiti plaćeni odmor, čije će se trajanje odrediti u zavisnosti od dužine efektivne službe, tokom koje on nije koristio godišnji odmor, ili dobio novčanu kompenzaciju ili ekvivalentan zajam za odmor umjesto toga.

Član 12.

Sporazumi da se za odustajanje ili dobrovoljno odricanje prava na minimalni plaćeni godišnji odmor propisan u članu 3., paragraf 3. ove konvencije, daje kompenzacija ili da se to riješi na neki drugi način, trebaju, u skladu sa nacionalnim uslovima, biti nevažeći i poništeni ili zabranjeni.

Član 13.

Nadležno tijelo ili odgovarajući državni aparat svake države može postaviti posebne propise za slučajeve u kojima je zaposleno lice, tokom godišnjeg odmora, angažovano u unosnu aktivnost što je u suprotnosti sa svrhom korištenja odmora.

Član 14.

Poduzeće se efikasne mjere za sprovođenje odredaba ove konvencije, adekvatnom inspekcijom ili na neki drugi način, kako bi se osigurala primjerena primjena odredaba o plaćenom godišnjem odmoru.

Član 15.

1. Svaka država članica može odvojeno prihvatiti obaveze iz ove konvencije:
 - a) za zaposlena lica u svim ekonomskim sektorima sem poljoprivrede;
 - b) za lica zaposlena u poljoprivedi.
2. Svaka država članica će navesti u svojoj ratifikaciji da li prihvata obaveze konvencije u pogledu lica obuhvaćenih u podparagrafu a) paragrafa 1. ovog člana, ili u pogledu lica obuhvaćenih u podparagrafu b) paragrafa 1. ovog člana, ili u pogledu obje kategorije lica.
3. Svaka država članica koja je ratifikacijom prihvatila obaveze ove konvencije u pogledu lica obuhvaćenih i podparagrafom a) paragrafa 1. ovog člana i podparagrafom b) paragrafa 1. ovog člana može naknadno obavijestiti generalnog direktora Međunarodnog ureda rada da prihvata obaveze iz konvencije u pogledu svih lica na koja se ova konvencija primjenjuje.

Član 16.

1. Ovom konvencijom revidiraju se Konvencija o plaćenom odmoru, 1936. god., i Konvencija o plaćenom odmoru (poljoprivreda), 1952. god., u sljedećim odredbama:
 - a) prihvatanje obaveza iz ove konvencije u pogledu zaposlenih lica u svim ekonomskim sektorima osim poljoprivrede od strane države članice koja je ugovorna strana Konvencije o plaćenom odmoru, iz 1936. god., će po pravu značiti trenutno otkazivanje te konvencije;
 - b) prihvatanje obaveza iz ove konvencije u pogledu zaposlenih lica u poljoprivedi od strane države članice koja je ugovorna strana Konvencije o plaćenom odmoru (poljoprivreda), iz 1952. god., će po pravu značiti trenutno otkazivanje te konvencije;
 - c) stupanjem na snagu ove konvencije neće biti onemogućeno ratifikovanje Konvencije o plaćenom odmoru (poljoprivreda).

Član 17.

Formalne ratifikacije ove konvencije biće dostavljene generalnom direktoru Međunarodnog ureda rada koji će ih registrovati.

Član 18.

1. Ova konvencija obavezuje samo države članice Međunarodne organizacije rada čiju je ratifikaciju registrovao generalni direktor.
2. Konvencija stupa na snagu dvanaest mjeseci nakon što generalni direktor registruje ratifikacije dvije države članice.
3. Nakon toga, ova konvencija stupa na snagu, za svaku državu članicu, dvanaest mjeseci od dana registracije njene ratifikacije.

Član 19.

1. Svaka država članica koja ratifikuje ovu konvenciju može je, po isteku desetogodišnjeg perioda od njenog prvobitnog stupanja na snagu, otkazati aktom koji se dostavlja generalnom direktoru Međunarodnog ureda rada koji ga registruje. Otkaz stupa na snagu po isteku godinu dana od registracije akta o otkazivanju.
2. Za državu članicu koja je ratifikovala ovu konvenciju i koja u roku od godinu dana po isteku desetogodišnjeg perioda pomenutog u prethodnom paragrafu nije iskoristila pravo otkaza predviđeno ovim članom, ova konvencija je obavezna za sljedeći desetogodišnji period, a poslije toga moći će da se otkaže po isteku svakog desetogodišnjeg perioda, pod uslovima predviđenim u ovom članu.

Član 20.

1. Generalni direktor Međunarodne organizacije rada obavijestiće sve države članice Međunarodne organizacije rada o registraciji svih ratifikacija i otkazivanja koje su mu dostavile države članice Organizacije.

2. Obavještavajući države članice Organizacije o registraciji posljednje ratifikacije potrebne da bi konvencija stupila na snagu, generalni direktor skreneće pažnju svim državama članicama Organizacije na datum stupanja na snagu ove konvencije.

Član 21.

Generalni direktor Međunarodnog ureda rada dostaviće Generalnom sekretaru Ujedinjenih nacija, radi registracije, u skladu s članom 102. Povelje Ujedinjenih nacija, kompletna obavještenja o svim ratifikacijama i svim otkazivanjima koja bude registrovao u skladu s prethodnim članovima.

Član 22.

Uvijek kada to bude smatrao neophodnim, Administrativni savjet Međunarodnog ureda rada podnosiće Generalnoj konferenciji izvještaj o primjeni ove konvencije i proučiti neophodnost stavljanja na dnevni red konferencije pitanja njene potpune ili djelimične revizije.

Član 23.

1. U slučaju da Konferencija usvoji novu konvenciju o potpunoj ili djelimičnoj reviziji ove konvencije i, ako ova konvencija ne nalaže drugačije:

a) ratifikacija od strane jedne države članice nove konvencije kojom se vrši revizija ima za posljedicu, bez obzira na gore navedeni član 19. trenutno otkazivanje ove konvencije, pod uslovom da je nova konvencija kojom se vrši revizija stupila na snagu;

b) od dana stupanja na snagu nove konvencije kojom se vrši revizija, ova konvencija prestaje da bude otvorena za ratifikaciju.

2. Ova konvencija ostaće u svakom slučaju na snazi, u svom sadašnjem obliku i sadržini za one države članice koje su je ratifikovale a nisu ratifikovale konvenciju kojom se vrši revizija.

Član 24.

Tekstovi ove konvencije na francuskom i engleskom jeziku su jednako punovažni.

Primjedba:

Ustav: Član 22. Ustava Međunarodne organizacije rada

Revidirana: C 052 Ova konvencija revidira Konvenciju o plaćenom odmoru, 1936. god.

Revidirana: C 101 Ova konvencija revidira Konvenciju o plaćenom odmoru (Poljoprivreda), 1952. god.

Konvencija: C 052 Konvencija o plaćenom odmoru, 1936. god.

Konvencija: C 101 Konvencija o plaćenom odmoru (Poljoprivreda), 1952. god.